

Pali tehát révbé ért, és Rhédeynének most már igazán volt ideje arra, hogy a múltba merüljön. Nem zavarta többé családi gond, a környezet változása. Visszafoglalta kopott, sok próbát kiállott hintaszékét s úgy telepedett meg benne, mint aki soha többé nem akar kiszállni onnan.

Pali minden nyáron az anyjánál, Kanadában töltötte szabadságát. Mikor meg-nősült, attól fogva azzal a szőke asszonnyal együtt utazott, aki az egyetemen is, azóta is kitartott mellette. Rhédeyné eleinte gyanakodva figyelte kapcsolatukat, de fenntartásai hamarosan eloszlottak, mert Pali egyik nap azzal állított be hozzá:

— Nagymama, hol van az a címer?

Rhédeyné riadtan tekintett föl hintaszékéből:

— Címer? Hogy jutott eszedbe...

— Igen, igen, Említetted, hogy eldugtad...

— Hát persze... De minek neked?

— Tudja, manapság kezdenek adni az ilyesmire. Ahol pénz van, meg hatalom... Családja is kell. Nem takargatni való.

Kiszedték a könyvespolc mögül a címert meg a kutyabőr. Vastag por fedte őket, megfakultak, megsárgultak. A lényeg azonban olvasható maradt.

— Mit csinálsz vele?

— Igazolom az apósom előtt...

— Ki az?

— Nagy ember.

Amikor az asszonyka az esküvő után hozzájuk költözött, első kérdése ez volt:

— Tényleg bárónak tetszettek lenni?

— Én az is vagyok, lányom — felelte Rhédeyné fölénnyel. — Csak nem zavar?

— Ó, dehogyl! Mit tetszik képzelni! — és Terike sötétvörösre pirult.

Szobájuk falán ott díszelgett, az esküvői kép és a szülők portréja mellett, aranyozott keretben a címer és a kutyabőr.

Rhédeyné egy percre meglepődött, de aztán elnyomott egy sóhajt és magában arra gondolt:

— Most már akár meg is halhatok...

(..Pedig még a kerület dicsőségkönyvébe is beírták a nevét, és a kerületi úttörőcsapat is köszöntötte, mint e szűk lakóhelyi közösség legöregebb asszonyát. Aki annyi múltbéli vihar és kemény megpróbáltatás ellenére egészségben és reménységben él körükben..)

TÚZ TAMÁS VERSEI

Stigma

*Mindent fölvettem volna már,
minden elejtett holmit én;
Csak mondhassak valamit magaménak,
csak ne legyek szegény.*

*Elég sok mindent elejtettek:
madárcsőr, mókus, gyerekszáj.
Az Isten is elejtett néha valamit
s mondta: ez itt egy csillag, ez egy táj.*

*Álmomban ért sokszor a perc, az áldott:
tücsökfészekre lettem, vagy rigó
ragadt vesszőmre, csapdámba a tigris
s ilyenkor volt nagy dáridó.*

*Később, mikor a San Marco homálya,
Sziéna, Piazza, tiziáni színek
vonultak be saját galériámba
s felhalmozódott bennem a világ,*

*akkor már tudtam: ez lesz az a stigma,
mit nem moshat le rólam senkise.
Egy darabig lesködtem, bogarásztam
s elindultam lassan Assziszibe.*

Különös szertartás

Először a térdhajtás,
aztán fölnezel a viola égre,
futtatod tekinteted. Valahol tűz legel,
aszály, elviselhetetlen keserűség.

Esőleső szemed a levelibéka torkán.
Zsolozsmáznak a budai beginák.
A Gerecsén túl rákezdí már az égi
nagydob,
szortyog Szent Péter pipája.

Jövő gyalogosa, terméketlen szikek,
járhatatlan utak zarándoka,
kiebrudalt és kirekesztett,

megszelídítesz-e majdan egy farkasanyát,
ki a lángoló kazlak alján szoptat
s a hűvös mennyei tejre nevel?

Hatalom

Hadd tudja meg
nem mozdulhat el innét
befalaztam a toronyházba
örökkévalóságba emeltem

hadd tudja meg
mint a hattyú
a herendi porcelánban
mint a Psalmus a hanglezben
mint a vers alján a fájdalom a mámor

hadd tudja meg
én diktáltam a törvényt
bele kell egyeznie

Menedék

Egyszerre szétnyílt a lomb
valamikor szeptemberben lehetett
homályos ösztönöm azt súgta
íme a tér-idő-anyag hajszálcsovei
mindennek koronája

A tenger felőli taligaúton
egy öszvér
egy ember
és egy asszony
Többre nem is vágytam

Szőkevény módjára találomra
kézpénznek vettem a szürke ég erejét
Megiramodtam
Első lámpagyújtáskor menedéket adott
a tamarindfa tövében
az öszvér az ember és az asszony

Beata nox

Az íriszek visszahulló szirmai alatt
leszáll a sötétség
Irmagja se marad
a toszkánai kertek rezzenéstelen
derűjének
Karikás szemét a Vénusz
csipős szelekben fürdeti
lyukas cipőnk alá
indulót húz a ciripelő határ
Valami vékonydongájú renthagyó óriás
leteperi az utolsó szempillát is
s keresztbefont jókedvvel nézi
hogyan hull pehelyvánkására
Beatrice feje

Egyetemes gyónás

Éjszakák féléjszakák
kutyaonításos egyedüllét
lelkemre nehezedeő gyönyörűség

Hányszor gyűjtöttem versbe-rendbe
istenes-átkos énekekbe
görög mintára anaphorákkal
az ég alján kallódó csillagos szénát
Aludni jártam csak haza azt se nagyon
rámolvastak az áprilisi felhők
állatmesék Bambi operabérlet

Hazugságban éltem altató allegóriákban
kéz alatt vásárolt bútorok közt
köménymagos levesen pacsuliszagban
Rámtelefonáltak a hittérítők
imádkozzam
Anyám fohászkozik az égbolt peremén
túl
hogy baj ne érjen
pirongat is olykor koszorús-köszörűs
költőt
ha titokban átszökődösöm
a tengeres-tundrás tiltott területre

Némán szalutálok
Lelkemen szárad a világegyetem